

El feminisme, per definició, engloba un conjunt de moviments que, a partir de diferents bases teòriques i pràctiques, lluiten per l'alliberament de totes les dones (i persones el gènere de les quals està en l'espectre femení i, per tant, estan afectades per la misogínia) de les estructures d'opressió a les quals estem sotmeses pel gènere. Un gènere que està travessat en major o menor mesura per múltiples factors que creen experiències diverses i complexes: colonització, raça, classe, discapacitat, orientació sexual, etc. L'experiència com a dona d'una dona negra del Senegal no serà la mateixa que la d'una dona blanca, o nicaragüenca, o trans, o autista.

No obstant això, podem veure com persones autoanomenades feministes radicals (RADFEM) i amb uns conceptes que s'expandeixen de múltiples maneres representen i difonen aquest discurs TERF. Potser us ressonen els articles i

els podcasts de Barbijaputa, els mítings de Lidia Falcón, els tuits de Towanda Rebels i les imatges de Feminista Ilustrada; qualsevol ha pogut sentir i veure els seus missatges i il·lustracions.

Però d'on venen les TERF?

El que es coneix com a feminisme radical va néixer als Estats Units a la fi de la dècada de 1960. És un moviment que buscava l'arrel de la dominació i l'opressió que pateixen únicament les dones *cis, és a dir, que responen a l'assignació del sistema medicouridic penis = home i vulva = dona.

Un dels seus fonaments es basa en la relació de producció-reproducció i les desigualtats que aquest binomi desprèn: món públic i privat, amos i esclaves, dominadors i dominades. Es considera fundadora del moviment Janice Raymond, que l'any 1979 va publicar el llibre *L'Imperi Transsexual: la construcció del marie-*

ta amb pits, considerat la base del feminisme trans excloent. El llibre aportava curiosos arguments *sui generis* contra les dones trans i a partir d'ell es van anar ampliant altres arguments i plantejaments, que han anat perfilant l'equivalència: dona «veritable» = dona cis.

Quins són els seus arguments?

L'argument més comú és l'afirmació que les dones trans no serien «veritables dones» (*sic*) perquè se les va criar i se les va socialitzar com a homes en la infància, i en molts casos van tenir adolescències i fins i tot vides adultes com a homes en què van créixer amb els privilegis socialment assignats als homes.

Altres arguments encara més rebuscats enfoquen les identitats trans com una eina del patriarcat perquè els homes entrin en els espais de les dones i puguin exercir el seu poder sobre elles; fins i tot defineixen la identitat de gènere

com un invent que funciona com a instrument opressiu quant a la realitat biològica. Sovint afirmen que les dones trans seran sempre homes, ja que biològicament no canvien, que el vocabulari neutre invisibilitza les dones i que les polítiques són més favorables per a les dones trans.

A xarxes socials com Twitter podem llegir fils de feministes radicals on proclamen un món sense gènere i desitgen que el gènere sigui abolit per tal d'aconseguir un món sense interès en la divisió per genitalitat. La conclusió perversa d'aquesta bella premissa, però, és que segons aquestes autoanomenades feministes radicals... les persones trans reforcen els estereotips de gènere!

És a dir, des de la seva perspectiva, una persona que, incòmoda amb el gènere que li va ser assignat, n'adopta com a propi un altre amb el qual s'identifica —desafiant així el sistema binari patriar-

cal—, resulta que, en lloc de denunciar la categoria de gènere, la reforça. Segons aquest grup de RADFEMs, adoptar una identitat dissident no fa sinó reforçar el sistema binari, en lloc d'ampliar les categories de gènere. Tota una pirueta argumental que costa empassar-se.

Per què calen tant aquests discursos en la població?

En la societat hi ha una confusió entre sexe i gènere, però aquesta no ve de la mà de les persones trans, com afirmen aquests moviments feministes, sinó de la incapacitat del mateix sistema per a assimilar els canvis socials i l'evolució del llenguatge.

Un exemple molt clar el trobem al DNI: en l'apartat «sexe», les categories reflectides són *femení* o *masculí* en lloc de *dona* o *home*; és a dir, pregunten pel sexe i responen amb els termes usats per al gènere.

El concepte gènere neix precisament de l'activisme feminista i del feminisme acadèmic per a desvincular la categorització establerta entorn del sexe que determina que les diferències de comportament i capacitats són una cosa innata en les persones, és a dir, que les persones amb vulva són delicades, fràgils, cuidadores, etc., per naturalesa, i que les persones nascudes amb penis són rudes, insensibles, violentes, etc., per naturalesa, i que tracten de justificar l'ordre existent (cisheteropatriarcat) per ser natural i no una construcció.

Les persones que no estan familiaritzades amb els conceptes sexe i gènere poden confondre's amb els discursos TERF; a més, qui no viu envoltat de diversitat i dissidència probablement no es planteja altres formes de gènere que conviuen en aquesta i altres societats i que realment posen en qüestió el sistema sexe-gènere.

«NO VULL TRANS ENTRE LES DONES»

EL FEMINISME EXCLOENT *VERSUS* EL FEMINISME INCLUSIU

per Berta Mascaró

En l'actualitat, la paraula TERF ha ressonat en el nostre dia a dia; però, coneixem el significat de la paraula TERF, que en realitat es tracta de la sigla en anglès de *trans-exclusionary radical feminist* ('feminista radical trans excloent')? Són un grup de feministes amb una base teòrica que genera l'exclusió de les dones trans i de la resta de realitats trans, ja que consideren dones «traïdores» els homes trans i homes «infiltrats» les dones trans, i articulen discursos que vulnereu, estigmatitzen, criminalitzen, patologitzen i neguen les seves identitats.

Desmantellant els arguments TERF

Els arguments TERF resulten molt simplistes, ja que validen el ser dona a aquelles que des de petites s'han socialitzat com a tal. Però quin tipus de dona? Una que no ha tingut els privilegis masculins. Això no sols deixa de costat les experiències de dones trans que van transitar des de molt petites i que pràcticament tota la vida han estat socialitzades com a dones, sinó que també invisibilitza les experiències de dones trans que, en haver transitat després de l'adolescència o en edats adultes, el món socialitza com a dones. I cal tenir present que aquesta socialització es dona sense importar si abans van tenir privilegis masculins, ja que tots els privilegis són contextuals i en diferents moments de la vida podrien desaparèixer, com quan es transita d'un gènere a un altre.

Les dones trans sempre parlen de la pèrdua de privilegis que han tingut a

l'hora de realitzar el trànsit; de fet, el feminisme interseccional parla de la revisió dels propis privilegis i, com hem dit unes línies més amunt, l'experiència com a dona d'una dona negra del Senegal no serà la mateixa que la d'una dona blanca, o nicaragüenca, o trans, o autista. Per tant, cal revisar els propis privilegis i treballar-los.

Ampliar el vocabulari de manera que inclogui totes les realitats persegueix eliminar l'exclusió, no les dones. Les autanomenades feministes radicals creuen en un debat entre dones = feministes i persones trans = masculistes, obviant que gran part del feminisme fa costat a les persones trans i la gran majoria de persones trans són feministes. I parlant de falta de privilegis, recordem que avui les dones trans ostenten un 80 % de desocupació, una xifra molt superior a la de la resta de franges de població.

El feminisme interseccional és un viatge d'anada

Seria interessant que cada persona que diu ser feminista radical conegués realment entorns trans, no val dir que es té una amiga trans i que s'és feminista radical. Caldria que les coneguessin, les habitessin i les escoltessin, que fossin coneixedores del que és trencar la norma, que vegin la violència permanent, simbòlica i física, fins i tot la que elles no coneixen, i que veiessin com el feminisme interseccional és un feminisme de xarxes, de cures i sobretot de revisió de privilegis.

Cal convidar-les al ball de les amigues travestis, les no binàries, les mariques..., totes les que desafien aquest sistema. Potser així s'adonaran que el feminisme interseccional és un viatge d'anada, és una alliberació d'on ja no vols sortir mai més. ■

A mitjans de la dècada de 1980, enmig de la letal negligència en la gestió de l'Administració de Ronald Reagan de l'epidèmia de la sida i d'una moral cristiana cada vegada més influent que culpava l'homosexualitat de trencar els valors familiars, diverses bandes de punk-rock van transgredir l'heteronorma amb la seva manera de vestir i les seves crítiques i iròniques lletres, on posaven en dubte els cànons del gènere dominants; naixia així el Queercore.

QUEERCORE

EL REBUIG A L'HETERONORMA I A L'ESTABLISHMENT DE LA CULTURA GAI

per Robert Bonet

Entre els personatges punk-rock que van transgredir l'heteronorma hi havia membres de Buzzcocks, com Pete Shelley, o Gary Floyd de The Dicks que mai no van amagar la seva ambigüitat sexual, més aviat al contrari. Aquests, juntament amb la banda de funk-hardcore Big Boys i Jayne County and the Backstreet Boys (no el grup pop de la dècada de 1990 de Max Martin), van ser els primers grups de l'escena nord-americana a «sortir de l'armari» públicament; Jay (abans Wayne) va ser la primera transgènere a liderar una banda.

El Queercore no s'ha de limitar a una zona geogràfica concreta, ja que es va dibuixar en un conjunt de contactes per tot el món. Per entendre bé el concepte és indispensable un apropament al terme *queer*, que sovint és utilitzat com una cleda en la qual entren la comunitat lèsbica, gai, bi i trans, encara que moltes teories diuen que és contraproductiu utilitzar-lo com a paraigües. Aquesta falta d'especificitat en el terme és motiu de confusió, però s'ha d'entendre que allò queer agafa significat precisament del que no és, en relació oposada a la norma.

Òbviament, la música, i la seva associació amb escenes i subcultures, no viu al marge de tot això i ha funcionat com a modalitat pràctica de la resistència simbòlica cap a les hegemonies culturals.

